

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 czerwca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 grudnia 2021 roku, odmówił R. J. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz uchylił decyzję z dnia 16 lutego 2022 r..

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że R. J. (2) powinien udokumentować 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w okresie od 7.10.2011 roku do 6.10.2021 roku, tymczasem ubezpieczony udowodnił 6 miesięcy i 2 dni. Nadto Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 13.05.2022 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja - k. 50 akt ZUS/

W dniu 20 czerwca 2022 roku R. J. (2) złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o przyznanie mu prawa do renty.

/odwołanie - k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 maja 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. ZUS wskazał dodatkowo, że wnioskodawca posiada 9 lat 7 miesięcy i 1 dzień łącznego stażu pracy, w tym 9 lat 2 miesiące i 14 dni okresów składkowych i 4 miesiące i 17 dni okresów nieskładkowych.

/odpowiedź na odwołanie - k. 7/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. J. (2) urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę - k. 1 - 2 plik I akt ZUS/

W okresie od 7.08.1996 r. do 28.10.1997 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową w Wojsku Polskim.

/zaświadczenie k. 21-22 plik IV akt ZUS/

W okresie od 12.03.1999 r. do 31.10.1999 r. wnioskodawca pracował na stanowisku elektromontera.

/świadczenie pracy k. 23-24 plik IV akt ZUS/

W okresie od 03.01.2000 r. do 15.09.2000 r. wnioskodawca pracował na stanowisku monter robót, monter robót telekomunikacyjnych.

/świadczenie pracy k. 25-26 plik IV akt ZUS/

W okresie od 12.07.2004 r. do 11.10.2004 r. wnioskodawca pracował na stanowisku malarza gipsiarza.

/świadczenie pracy k. 27-28 plik IV akt ZUS/

W okresie od 10.09.2007 r. do 26.10.2007 r. wnioskodawca pracował na stanowisku pracownika budowlanego.

/świadczenie pracy k. 29-30 plik IV akt ZUS/

W okresie 01.04.2008 r. do 30.06.2008 r. wnioskodawca na podstawie umowy zlecenia wykonywał roboty remontowe na terenie Ł. i okolic.

/umowa zlecenie k. 31-32 plik IV akt ZUS/

W okresie od 01.07.2008 r. do 06.05.2011 r. wnioskodawca pracował na stanowisku glazurnika.

/świadczenie pracy k. 33-34 plik IV akt ZUS/

W okresie od 17.10.2012 r. do 15.01.2013 r. wnioskodawca pracował na stanowisku robotnika budowlanego.

/świadczenie pracy k. 198 plik IV akt ZUS/

W okresach od 05.04.1995 r.- 13.06.1996 r., 03.11.1997 r.- 22.11.1998 r., 05.10.2000 r.- 11.12.2001 r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w T. jako osoba poszukująca pracy.

/zaświadczenie k. 140/141 plik IV akt ZUS/

W okresach od 17.12.2002 r.- 11.07.2004 r., 28.10.2004 r.- 28.06.2006 r., 05.01.2007 r.- 29.08.2007 r., 08.07.2011 r.- 27.05.2012 r., 06.02.2013 r.- 28.05.2013 r., 16.01.2014 r. do dnia przedłożenia zaświadczenia, tj. dnia 22.12.2014 r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy Ł.- Wschód jako osoba poszukująca pracy.

/zaświadczenia k. 55/56 plik IV akt ZUS/

Łączy staż pracy wnioskodawcy wynosi 9 lat 7 miesięcy i 1 dzień, w tym 9 lat 2 miesiące i 14 dni okresów składkowych i 4 miesiące i 17 dni okresów nieskładkowych.

/akta ZUS/.

W okresie od dnia 7 października 2011 roku do dnia 6 października 2021 roku wnioskodawca udowodnił następujące okresy składkowe (łącznie 6 miesięcy i 2 dni):

- 7 października 2011 roku do 7 stycznia 2012 roku (okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych),
- 17 października 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku (zatrudnienie w C. K. B.).

/okoliczności bezsporne, a nadto - dokumentacja zatrudnienia w aktach rentowych:

- k. 27-36, zaświadczenie - k. 55 - 56, potwierdzenie ubezpieczenia - k. 57 - 58, k. 77 - 78, k. 85 - 86, 97 - 98, k. 104 - 107, k. 112 - 113, zaświadczenie - k. 93 - 94 akt ZUS/

W dniu 7 października 2021 roku wnioskodawca złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę - k. 2 akt ZUS/

W dniu 22 grudnia 2021 roku skarżący uzupełnił, na wezwanie organu rentowego poprzedni wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę - k. 5-8 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u ubezpieczonego cukrzycę typu II kontrolowaną lekami doustnymi oraz przebyte ostre zapalenie trzustki w 2014 roku i orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2022 roku uznał, że R. J. (2) jest osobą zdolną do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto - orzeczenie - k.13 akt ZUS /

Decyzją z dnia 16 lutego 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił R. J. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja k 21 akt ZUS/.

W dniu 15 lutego 2022 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od wskazanego orzeczenia.

/sprzeciw k 15 akt lekarskich ZUS/.

Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u ubezpieczonego cukrzycę typu 2 na lekach doustnych, bez danych na powikłania narządowe oraz zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu zmian dyskopatycznych i orzeczeniem z dnia 13 maja 2022 roku uznała, że R. J. (2) nie jest osobą niezdolną do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto - orzeczenie - k.16-18 akt ZUS /

Sporną decyzją z dnia 8 czerwca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił R. J. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz uchylił decyzję z dnia 16 lutego 2022 r.

/decyzja k 50 akt ZUS/.

Wnioskodawca cierpi na dolegliwości związane z bólami kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, przebył również zapalenie trzustki. U wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, bez istotnych deficytów neurologicznych. W badaniu RTG kręgosłupa dyskopatia L4/L5 i zmiany zwyrodnieniowe trzonów kręgów. Biegła sądowa nie stwierdziła odchylenia w stanie neurologicznym wnioskodawcy, w szczególności nie zaobserwowała objawów uszkodzenia układu nerwowego. Biegła wskazała na inne dolegliwości jak bóle ręki lewej, bóle barku, sinienie rąk, prawdopodobnie w przebiegu choroby R.. W myśl opinii biegłej sądowej, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, w przebiegu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych, nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. Zdaniem biegłej nie jest konieczne wydanie opinii przez biegłych innych specjalizacji.

/opinia lekarza biegłego sądowego specjalisty neurologa k. 37-39/

Nadto wnioskodawca cierpi na cukrzycę typu 2, leczoną lekami doustnymi. W opinii biegłego sądowego diabetologa, cukrzyca typu 2 jest wyrównana i niepowikłana, leczona dwoma lekami doustnymi, przebiegająca bez hipoglikemii. Od 2014 roku cukrzyca nie spowodowała konieczności hospitalizacji. Wnioskodawca wymaga stałej opieki w Poradni Diabetologicznej. Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy nie powoduje jego niezdolności do pracy.

/opinia lekarza biegłego sądowego specjalisty diabetologa k. 60-61/

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych neurologa i diabetologa.

W ocenie Sądu, opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych. Biegli rozpoznali u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych, cukrzycę typu 2 niepowikłaną i wyrównaną.

Biegli uznali, że dolegliwości wnioskodawcy nie naruszają sprawności jego organizmu, w stopniu powodującymi niezdolność do pracy, z uwzględnieniem poziomu wykształcenia i kwalifikacji zawodowych.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw by kwestionować opinie biegłych, gdyż są one rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo, merytorycznie uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W sposób wystarczający obrazują one stan zdrowia wnioskodawcy.

Z opinii wynika jednoznacznie, że występujące u wnioskodawcy schorzenia nie czynią go osobą niezdolną do pracy. Z tych też powodów, Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowno – lekarskich i uznając je za pełnowartościowe dowody oparł na nich ustalenia faktyczne w sprawie.

Jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (zob. wyrok SN

z 6.05.2009 r., II CSK 642/08, L., postanowienie SN z 6.06.2012 r., I UK 113/12, L.). Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, nie mogą więc tutaj mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód

z kolejnych opinii biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony (zob. wyrok SN z 15.02.1974 r. II CR 817/73, LEX nr 7404), co potwierdza również późniejsze orzecznictwo (zob. wyrok SN z 6.05.2009 r., II CSK 642/08 LEX nr 511998, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.06.2009 r. V Ca 139/09 LEX nr 551993, postanowienie SN z 19.08.2009 r., III CSK 7/09 LEX 533130, wyrok SN z 16.09.2009r., I PK 79/09 LEX nr 5543670, wyrok SN z 30.05.2007 r., IV CSK 41/07 LEX nr 346211). Ponadto, w orzecznictwie podkreśla się także, że o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość, w przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, co powinno skutkować jego pominięciem (art. 217 § 2 k.p.c.) – (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 5.06.2002 r., III AUa 811/02 opubl. OSA 2003/9/35). Kierując się zatem wyżej przytoczonymi rozważaniami Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie istotne w sprawie okoliczności zostały wyjaśnione na podstawie przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych powołanych w niniejszej sprawie, a co za tym idzie nie ma potrzeby przeprowadzania dodatkowych dowodów.

Sąd pominął wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego reumatologa, gdyż zmierzałby on jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Na datę zamknięcia rozprawy odwołujący jest dopiero diagnozowany (wyznaczony termin wizyty na 31.08.2023 r. w kierunku ewentualnej choroby R. i jeżeli taka zostanie zdiagnozowana może on wówczas złożyć kolejny wniosek o rentę, a nadto skarżący nie spełnia wymogu posiadania wymaganego 5 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, zaś jego ogólny staż pracy wynosi poniżej 10 lat.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U.2022.504 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i pkt 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11, 12 i pkt 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, pkt 5 lit. a, pkt 6 i 12, oraz w okresach pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych

w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W myśl art. 57 ust. 2, warunku zawartego w ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej

5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej oraz okresów pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. (ust. 2).

Warunki określone w art. 57 i art. 58 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie, by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było m.in. czy wnioskodawca ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skoro odwołujący złożył wniosek o rentę w dniu 7 października 2011 (i uzupełnił go w dniu 22 grudnia 2021r.), to zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy emerytalnej przedmiotem ustaleń był przebieg zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 7.10.2011 roku do 6.10.2021 roku.

Suma okresów składkowych i nieskładkowych w tym czasie wynosi 6 miesięcy i 2 dni, co nie pozwala na przyznanie wnioskodawcy prawa do renty już tylko z tego tytułu. Jednocześnie odwołujący ma łączy staż pracy 9 lat 7 miesięcy i 1 dzień, w tym 9 lat 2 miesiące i 14 dni okresów składkowych i 4 miesiące i 17 dni okresów nieskładkowych i nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, co nie daje podstaw do zastosowania przepisu art. 57 ust. 2.

W myśl art. 12 cytowanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

W definicji całkowitej niezdolności do pracy, ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował również istnienie potencjalnej przydatności do pracy.

Możliwość uznania całkowitej niezdolności do pracy jest wykluczona przy zachowaniu choćby ograniczonej zdolności do pracy, ale w tzw. normalnych warunkach. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu /wyrok Sądu Najwyższego - Izby Pracy z dnia 20 kwietnia 2017 roku, I UK 172/16, LEX nr 2294417/. Stanowiąc o całkowitej niezdolności do pracy, ustawodawca w art 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), posłużył się określeniem "jakakolwiek praca". Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy) - art. 12 i art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która spełnia oba te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem biologicznym i ekonomicznym /wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2014 roku, III AUa 851/14, Opublikowano: LEX nr 1511613/.

W odniesieniu do definicji częściowej niezdolności do pracy należy wskazać, iż pojęcie "poziomu posiadanych kwalifikacji" dotyczy nie tyle kwalifikacji formalnych, związanych z poziomem i kierunkiem wykształcenia danej osoby, ile odnosi się przede wszystkim do rzeczywistych możliwości wykonywania określonej pracy /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2021 roku, sygn. akt II USK 19/21, Lex nr 3108613/.

O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 Nr 14, poz. 343/.

Stwierdzenie niezdolności do pracy, wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną, adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

U skarżącego stwierdzono chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa lędźwiowego bez istotnych deficytów neurologicznych, cukrzycę typu 2 wyrównaną i niepowikłaną, stan po przebytym zapaleniu trzustki.

Opinie biegłych zostały doręczone zarówno organowi rentowemu, jak i wnioskodawcy, z zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich i złożenia, ewentualnych, pytań do biegłych.

Sąd Okręgowy podzielił opinie biegłych specjalistów uznając, że są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków. Wskazać należy, że biegli sędziwi, w sposób niebudzący wątpliwości, wyjaśnili wszelkie okoliczności, dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonego. Wnioski z powyższych opinii implikowały uprawnioną konkluzję orzeczniczą, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zarobkowej.

Wskazać, w tym miejscu, należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w

jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, dopuszczone w postępowaniu dowody w postaci opinii biegłych – pozwalają na niebudzące wątpliwości ustalenie, iż stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwalał na orzeczenie całkowitej ani nawet częściowej niezdolności do pracy, w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca, mimo stwierdzonych u niego schorzeń, jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej odpowiedniej do poziomu posiadanych kwalifikacji. Wnioskodawca nadal wykonywać może różnego rodzaju prace fizyczne o charakterze produkcyjnym, usługowym, a także handlowym w przypadku uprzedniego, profilaktycznego przyuczenia stanowiskowego. Schorzenia zdiagnozowane u wnioskodawcy nie naruszają sprawności jego organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Pełnomocnik wnioskodawcy w toku postępowania wskazał, że skarżący jest w chwili obecnej dopiero diagnozowany w kierunku ewentualnej nowej choroby tj. choroby R., a termin pierwszej wizyty ma wyznaczony na 31 sierpnia 2023 r., i z tego powodu wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego reumatologa.

Trzeba podkreślić, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji, zaś postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym ustalenia dokonane przez organ rentowy w tym w zakresie merytorycznej trafności wydanej decyzji. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy, biegli sądowi zaś nie zastępują Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają jedynie ocenie merytorycznej trafność wydanej przez organ rentowy decyzji.

Podobne stanowisko zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2005 r. (I UK 382/2004 LEX nr 276245) i wskazał, iż sąd może zmienić decyzję ZUS tylko wówczas, gdy jest wadliwa, nie może natomiast zastępować organu kompetentnego do jej wydania i we własnym zakresie ustalać prawa do świadczenia, dlatego ujawniona w trakcie postępowania sądowego zmiana w ramach stanu zdrowia ubezpieczonego, jako przesłanka niezdolności do pracy warunkująca prawo do renty, nie może prowadzić do uznania kontrolowanej decyzji za wadliwą i do jej zmiany.

W identyczny sposób wypowiedział się również Sąd Najwyższy w kolejnych dwóch wyrokach, z dnia 20 maja 2004 r. (II UK 395/03; OSNP 2005/3/43, M.P.Pr.-wkl. 2005/7/19) stwierdzając, iż warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy, w postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania oraz z dnia 25 stycznia 2005 r. (I UK 152/04 OSNP 2005/17/273) wskazując, iż z art. 316 § 1 k.p.c. nie wynika obowiązek przeprowadzenia dowodów w celu ustalenia niezdolności do pracy, która miała powstać po wydaniu zaskarżonej odwołaniem decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na koniec należy podkreślić, że warunki wskazane w art. 57 ww. ustawy muszą być spełnione kumulatywnie, brak, choćby jednej z nich, uniemożliwia przyznanie prawa do świadczenia. W odniesieniu do odwołującego się, nie zostały spełnione warunki niezdolności do pracy, a także wymaganego przez przepisy ustawy okresu składowego i nieskładkowego.

Mając powyższe na względzie Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.